

199. ԼՈՒՎՈԹՈՒՆԸ ԿՈՐՉԻԼ ՉԻ

Քառասուն հնգրեր քառասուն օղտ պեռնած, Մեքկայավ ու օրիշ քաղաքներավ օգում ըն քլինան Երուսաղեմ ուխտ: Վրեր հղե լըն ինոն, տհանցա մինը ճոկվում ա, վրեր կարճ հղըցավ քլինան հնգրերունցը հանի: Մին նեղ կածան ա ինգլոն, հղե ինոն: Շատ վրեր քլինան ա, վրեշ մարթ ա իրևում, վրեշ շեն: Մմակավը անց կենալիս տոն ա կլամ մին պեց տըեղ, եշում տըեանում մին ծոխ ա իրևում: էտ ծոխեն լիրան քլինան ա, տըեանում մենակ մին տոն, տըեղ մին մարթ, մինգլե մին կնեգլ: Տահանք շատ ըն ուրխանում, վրեր իրանց կոշտը մարթ ա եկալ, ասում ըն էս ա քանի տարե յա ըխշարքան, մարթուցն անա խուսված, եկած ըստըեղ, էս վերանան դոնդոնը տոն շինած, մարթա հեռու, ընշուկնընես դինշ ապրում ընք, ասալ ըմ հու վրեր առալինը կլան ինձանան ետը տոնա կլա ըստըեղ, իմ տանըս տոնը պեց անե, հետը ախպեր պիտի տըեռնամ: էս ա քանի տարե յա, աշկըս հղեց, ըստըեղ հանլմ մարթ շի եկալ, տու վըս, վրեր եկալ ըս, մեհենգլան ետր իմ ախպերըս ըս: էտ մարթը տըեղ մին քանի օր կենում ա, քլինանլի օրը էտ տանը կնեգլը օրիշ տես-տենու հետ էրկու քյանթա յա թխում, տրա մեշքին կապում՝ մինն ինդի յա ինոն, մինին մեշին էլ մին քանի վրեսկե յա տինոն, ասում վրեր հանես հնգրերունցըս կոշտը, էս մինն ընդըեղ կըկըտորես, քառասուն կուտուր անես, իրանց տաս, էս մինն էլ վրեր հանես տոն, ընդեղ կըկուտուրես, կնգանըս ու խուսոցըս հետ օտես:

էտ մարթը հոն յա իննամ, քյիննամ: Վըեր հսնում ա Երուսա-
ղեմ, ուխտ ընելիս վախտը մին քյանթան կտորում ա, քառասուն
կուտուր անում, հնգըներունցը հետ օտում, էն մինն էլ պիրնում
տոն, տանը կտորում, տըեսնում միշին մին քանի հատ վըեսկե:
Վըեսկեն տնա ա օնում, քյանթան կնգանն ան խուխոցը հետ օտում:

Մհհենգ էլ խանթը տանք էն ժմակեն քշտին ապրող մարթին
անա: Տա մին օր իրան կնգանն ան էրկու խուխեն թողում ա տա-
նը, ինքը քյիննամ վըերս: Դիրիրգյոնը վըրստընդան կյամ ա,
տըեսնում տոնը-տեղը տըկըտիյեր ըրած, կնգայն ան խոխքին էլ
չկան: Ինքը վըեր քյեցած ա իննամ վըերս, ալազակենն կյամ
ըն տոնը թլանում, կնգանն ու խուխոցն էլ յոր օնում, իրանց հատը
տանում: Էտ մարթը դերվիշու շնրեր ա կյենում, տանան տնա
կյամ, ըսկսում շենան-շեն, քըղաքան-քաղաք շոռ կլնլը, վըեր
իրան կնգանն ան խուխոցը քթենա: Մին քանի տարե վըեր շոռ
ա կյամ, քթենում չի: Ալազակենն տրա կնգանն ան խուխոցը
տանում ըն մին շատ հեռու ծովու դրաղե քաղաք, տընդ ծախում՝
պայմանալ, վըեր հու պեցոնը կյին տա, տան նրան: Տրա հետ ըխ-
պըրացած մարթն էլ էտ օրը տնա եկած ա իննամ բազար, տըես-
նում ա մին քանի մարթ մին կնգայ, մին էլ էրկու խոխա լըն ծա-
խում: Տա վըեր մուտանում ա, տահանց ճինանչում ա, կնգայն ան
խոխքը իրան ճինանչում լըն: Ամենապեցոնը կյինը տամ ա, էտ
կնգանն ան խուխոցը ինք օնում, տանում իրան տոն, շուրըրնին
փոխել տամ, տահանց ճոկ օթաղ տամ, իրանց տանը պահում,
կնգանն էլ ասում սրան հաշիվ կանես քու քոնը, խուխոցն էլ քու
խոխքը: Իսկ էտ կնգայը գյոնդում ա թա իրան ան իրան խու-
խոցը տնական ըն յա ըսպանեն, յա էլ քշեր-ցիրեկ պինըցենն,
տանդին: Էտ կնգանը մարթն էլ սաղ աշխարքը շոռ կլնլալ,
դերվիշու շուրերում մին քանի տարան հտը կյամ ա հսնում էտ
քաղաքը, տընըտոն մտնիլալ տնա կյամ տընդ: Վըեր կնգանն ան
խուխոցը տըեսնում ա, դանտին ճինանչում ա, փթաթվում, ըսկը-
սում լաց ինիլը, հտնան հրցընում, թա պա հունց ա՝ պըտահալ,
վըեր ինգլնլ ըք ըստեղ, կնգայը լոխ նաղլ ա անում, հտնան էլ
ասում, գյոնդում լըմ, ըստուծանա յա, թա հինչ ա, վըեր ինգլնլ
ընք լնլ մարթու կոշտ, մըեզ վըեչ պինըցընում ա, վըեչ շըրշարում,
վըեչ մին պեն մըզանա խնայում չի, մըեզ իրան քվորն ան իրան
խուխոցը մնան ա պահում: Էտ տնատարը վըեր կյամ ա Եգերվի-
շին տընդ տըեսնում, դանտին ճինանչում ա: «Դերվիշը» կարում

չի տրան ճինանչի, էն վխտեն ուխտըվուրու շնորհրում ա իլնլ, մեհենգյ ամմեն հինչնվ փոխված ա: Վերլը տա իրան ճինանչի ա տամ, իրար փրթաթվում են, կենգյն ան խոխեքյն էլ են ճինանչում ըսկսում ուրխութունան լնց ինիլը: Ծտնան էտ մարթը տրան ասում ա.—Վերքան էլ շոռ կլնա, ըխշարքումըս մըեր քըղաքան լնվ տընդ չըս քթիննանկան, եք ըստընդ կաց, իրար քյնմագյ կանենքյ, ապրենքյ: Պիրոնմ ա տրան լնվ տնեք տամ՝ իրան հըլաթավն ան բխճավը, լնվ ըխշըղանքու տինում, տընդ էլ մնամ ա, իրար քշտի ապրում են:

